

Londoni szín

Ördög Feri a repülőtéren várta, s autóval vitte egyenesen a Covent Garden közelébe. A piacot, vagy inkább csarnokot, gyalog közelítették meg. Ádám gyönyörködve bámulta a nyüzsgő embertömeget, a helyiek és turisták sodró áradatát. Úgy érezte egy mesevilágba csöppent.

– Az élet áll most teljesen előttem! – kiáltott fel.

Ördög Feri gúnyosan mosolygott.

– Így tetszik mindenkinek, aki először jár itt. Mintha fentről tekintetének a világra, s képzeletük görbe tükre csak a lenyűgözöt láttatja velük.

– Gúnyolódsz? – kérdezte Ádám. – Pedig hidd el, első látásra is szebb világ ez, mint az otthoni. Bármerre nézek, kulturált jólét kerül a szemem elé.

– Ismerkedj előbb, s mihamar meglátod, mocsár lesz a tiszta tóból. De szomjas lehetsz, gyere, igyunk valamit.

Noha biztatni erre szükségtelen volt, Ádám mégis meg-megállt, olykor több lépésre is elmaradt barátjától. Képtelen volt betelni a látottakkal. Álmélkodásának a White Lion Pub ajtóállója vetett véget.

– Csak erre, erre, kedves jó urak!

Betértek a pubba, s a mahagóni székek, asztalok, a fényesre csiszolt és lakkozott padló, a csillogó réz sörccsap a söntéspulton, a kétségtelenül vikoriánus hangulatot árasztó berendezés lenyűgözte. Az asztal mellől körültekintve elégedetten jegyezte meg:

– Egy igazi angol pub! Egy makulátlan hely makulátlan urak és hölgyek számára.

Pincér lépett az asztalukhoz.

– Állok szolgálatukra, rendeljenek bármit, máris hozom. Kínálatunk nem ismer határt.

Ale-t rendeltek, s az italra várva Ördög Feri figyelmeztette vendégét.

– Ne csak bámészkodj, a füled is hegyezd olykor. Ha jól figyelsz, érdekes dolgokat hallhatsz.

S valóban, a szomszéd asztalnál ülők beszéde felkeltette Ádám figyelmét.

– Újabb gépek érkeztek a céghez, s amint üzembe helyezik azokat, én kint leszek az utcán – kesergett az egyik fiatalember.

– Sose bánd! Mindig lesz valahogy. Egy sörre még a segélyből is telik – szánta vigasztalásnak a másik, miközben magasra emelte sörrel teli korsóját.

– Én mondom, tüntetni kéne, tiltakozni.

– S mit érnél vele? Szart se – jegyezte meg a harmadik, pattanásos arcú, vörös hajú társuk.

Ádám észrevette Ördög Feri kaján pillantását.

– Ne hidd, hogy az ilyesmi csüggeszt. Annak a szeplős képűnek igaza van. Nézz csak rájuk! Tommy Hilfiger póló, Nike cipő, Calvin Klein blue jeans. Előttük az asztalon okostelefon. Innen is látom, a legújabb. Otthon próbáld meg beszerezni mindezt segélyből. Nem féltém őket.

Fiatal lány haladt el az asztaluk előtt. Állát felvetette, fenekét riszálta vonzó megjelenésének biztos tudatában. A szomszéd asztalnál ülő fiatalember, aki az állásának elvesztése miatt kesergett, most elismerően fűttengett.

– Bébi – szólt a lány után –, ülj le hozzánk, szorítunk helyet.

A lány mosolyogva intett nemet.

– Látod, min töri a fejét? – kérdezte Ádám a kesergő fiatalember felé bökte. – Egy ilyen csak sok pénzbe kerül. Otthon nem ez forog a fejében annak, akire elbocsátás vár.

– Kacér leány, az ilyet nem hagyják megjegyzés nélkül a férfiak – mondta Ördög Feri. – De látványa csupán egy pillanatra feledteti gondjaidat. Amint ellibeggett előtted, aggályaid máris visszatérnek.

Ádám is követte tekintetével a lányt, akinek érkezésére már számított a mögöttük levő asztalnál ülő két középkorú, szürke öltönyt viselő úriember. Ádám figyelme ezúttal feléjük irányult.

– Látod – mondta az egyik öltönyös a másiknak, korábbi beszélgetésük folytatásaként –, inkább Suzyra költöm a pénzem, mint a melósaimra, akik mindig többet követelnek, és kevesebbet akarnak nyújtani. Képtelenek megérteni a konkurenciaharcot, hogy csak úgy maradhatok talpon a piacon, ha kevesebbet fizetek. Suzy esetében fordított a helyzet. – Nevetett a lánnyal együtt.

– Ebbe is, abba is tönkre mehetsz – jegyezte meg a másik nem minden él nélkül.

– Ha már elkerülhetetlen, akkor inkább egy ilyen nő tegyen tönkre – vágott vissza az asztaltársa. – De neki nem ez a célja. Ugye, drágám?

Ádám érdeklődését Ördög Feri zavarta meg.

– Amott az árnyék, emitt a fény – mondta. – Adott a választás lehetősége. Gondolom, az árnyékot kizárhatjuk.

– De még mennyire! Persze tudom, ahol fény van, ott árnyék is. Én azonban nem ezért jöttem Londonba, hogy árnyékba húzódjak. Nem is fogok.

A pincér meghozta a rendelt italt, s Ádám tekintete a korsó fölött a bejárati ajtóra tévedt. Abban a pillanatban letette a korsót, s felpattant a székéről.

– Nahát, ilyet! – kiáltott fel.

Az ajtóban egy nő jelent meg, húsz év körüli, szőke, karcsú. Zavart pillantásokkal mérte fel a helyiséget, mint aki úgy érzi, tévedésből került ide. Meglátva a feléje közelítő Ádámot, felcsillant a szeme.

– Véletlen ez, vagy a sors szeszélye? – kérdezte.

– Hiszen megbeszéltük, bár nem itt, és jóval későbbre – felelte Ádám, miközben hölgyismerősét az asztalukhoz kísérte. – Ó Éva, a barátnőm.

Ördög Feri bemutatkozott, majd kérdő tekintettel fordult Ádám felé.

– Úgy egyeztünk meg, hogy amint megalapoztam itt az életem, kijön utánam.

– Ó, a szerelem! Nem ismeri a türelmet – mondta fejszóvalva Ördög Feri.

Éva arcán csalódást jelentő fintor jelent meg.

– Másról van szó. Amikor anyám megtudta, hogy Londonba készülök, már csomagolt is. Megyek veled, most azonnal, jelentette ki határozottan, ismerek valakit a Royal

Operában, majd az egyengeti az utadat. Szerintem férjhez akar adni, mégpedig olyasvalakihez, akit ő szemel ki nekem. Ne félj – ezt már Ádámnak mondta. – Nem mindig teljesül anyám akarata.

– És ő most hol van?

– Azt az ismerősét keresi, addig elengedett. Gondoltam, kihasználom ezt a szabadságot, és körülnézek egy kicsit a Covent Gardenben. És micsoda szerencsés véletlen, pont ide tértem be egy kávéra. Anyámmal két óra múlva találkozom az Opera épülete előtt.

Ördög Ferit szemlátomást szórakoztatta a párbeszéd. Fölényes mosoly ült ki az arcára, olyan emberé, akit a tapasztalat felbátorít arra, hogy félszavakból értsen. S hogy kiszűrje azt is, amit a szavak eltakarnak.

– A gondoskodó szülők mindig a legjobbat akarják gyermekeiknek. Egy angol úriember, jómódú, nyilván sikeres, biztos anyagi háttérrel rendelkező. Igen sok nőnek nem is titkolt álma.

– De nem nekem! – tiltakozott Éva. – Nem vagyok már gyerek, még anyám sem kényszeríthet valamire, amit én nem akarok.

– Pedig...

– Semmi pedig – szúrta közbe Ádám. – Hónapokkal ezelőtt megegyeztünk abban, hogy kijövök előre, s mihelyt lesz állásom, és lakást is szerzek, Éva jön utánam. A többi már közös jövő, amire itt Angliában sokkal jobbak a kilátások. És együtt mindketten könnyebben boldogulunk.

Éva helyeslően, sugárzó optimizmussal bólogatott.

Beszélgettek még, többnyire Ördög Feri kérdezgették Londonról, aki igyekezett reális válaszokat adni. Hogy kedvüket se szegje, és ábrándokat se ébresszen bennük.

Az idő gyorsan elrepült. Éva vetett egy pillantást a karórájára.

– Húha! Mennem kell. Nem akarom, hogy anyám kétségbeessen.

Tanácsstalanul néztek egymásra. Ördög Feri intett a pincérnek. Kifizette a számlát, s közben egy hanyag mozdulattal elhárította Ádám felajánlott hozzájárulását.

– Ne szórd a pénzed! Minden fillérre szükséged lehet – mondta, majd Évához fordult. – Nem tudom, mit szándékozol tenni, visszarepülsz-e anyáddal Pestre, és csak hetek múlva jössz ide újra, amikor Ádám már megtalálta a helyét, vagy már most itt maradsz.

– Nem is tudom – felelte Éva bizonytalanul. – Talán jobb, ha most nem okozok csalódást anyámnak. Maradjon minden úgy, ahogy megbeszéltük. Egy hónap, hat hét múlva.

Ördög Feri egy papírcetlit nyújtott át Évának.

– Ha mégis meggondolod magad, ebben a panzióban találtam szállást a barátodnak. Ott megtalálsz. Néhány napig még biztos ott fog lakni.

Egy darabig együtt haladtak. A James Street és a Floral Street sarkán készültek elválni, amikor egy sötét bőrű, ráncos arcú vénasszony toppant eléjük. Sokszínű ruhája sovány testet takart. Hindu vagy pakisztáni lehetett. Erőszakosan megragadta Éva kezét.

– Hadd lássam a tenyerét, kedves, megmondom ám, milyen nagyszerű jövő vár egy ilyen szép lányra.

Ördög Feri durván elkapta a vénasszony karját.

– Takarodj vén banya! Mindenkit csak ámítasz, semmi szükség erre. Ezek a fiatalok a te jóslatod nélkül is tudják már a jövőjüket. Tudják, mert már eltervezték. Kedvezőtlen jövőmondással meg ne keserítsd őket. Nesze – tette még hozzá, miközben egy bankjegyet nyomott a vénasszony markába. – A hallgatásod ára.

A vénasszony rosszalóan csóválta fejét, de szótlánul eloldalgott.

– Odatalálsz az Operaházhoz, ugye? – kérdezte Ördög Feri Évától. – Nekünk pont az ellenkező irányban sikerült leparkolnunk. Ezért, ha nem baj, nem kísérünk el.

Éva egyetértőleg bólintott. Úgy tűnt, ez a megoldás megkönnyebbülést jelent számára. Csak Ádám méltatlankodott, ő is csak Éva távozása után.

– Igazán elkísérhették volna – mondta neheztelve. – Vagy sietünk valahova?

– Időnk van, mint a tenger. Csakhogy vannak esetek, amikor az ember jelenléte zavaró. Most is az lett volna.

Ádám dohogott magában, aztán úgy döntött, türelmetlenségnek nincs sok értelme. Lesz még idejük egymásra éppen elég.

Ördög Feri a Hyde Park közelében fekvő panziónál vett búcsút a barátjától.

– Sok sikert, barátom. Csak ne bízd el magad!